

O ZDRAVĚ, VZTEKU A BUDOUCNOSTI

ÁĚtvrtek, 17 duben 2008

Syn mi poÁ™ídil krokomÁ›r, jelikoÁ¾ je vychovaný a má starost, abych dodrÁ¾oval procházkový limit pÁ›t kiláskÁ™ dennÁ›. Tak pÁ™íkázal má›j neurolog. ChÁ™ze je teÁ• mým hobby od chvíle, kdy má› v porubské fakultce zachránili, abych nemusel na oblá•ek za svojí noviná™skou kolegyní a super cérkou Šárkou. Ne Á¾e bych se s ní nechtÁ›l setkat, tÁ™eba bychom spolu zase záfárali do nebeských dolÁ™.

Musel jsem chodit koleÁ•ka a pÁ™itom lekat pacienty na nemocniÁ•ních chodbách. Dva kilásky s berlema, dva bez nich. Invalidní vozík má› dÁ›sil, ani za má›sic mého belhání jsem se poÁ™ádnÁ› nenauÁ•il dát zpáteÁ•ku a zasunout se svým vozíÁ™ speciálem pÁ™esná› nad záchodovou mísu. A tak jsem s berlemi funÁ›l po schodech, tam a zpátky, abych mohl co nejdÁ™ív na WC po svých. Vypadalo to ale beznadÁ›jnÁ›. Koupíš cedník, teÁ•e, dáš ho opravit, necedí... Cedil jsem mezi zuby, co slovo, to krok. KdyÁ¾ jsem se ocitl na vrcholu desátého schodu, hekl jsem: Z nejhoršího jsme uvnitÁ™... A pÁ™i pohledu na sliÁ•nou rehabilitaÁ•ní dívku má› napadlo: NesvÁ›šuj, tÁ™eba jsi v poÁ™adí... NaÁ™kla má› ze sexis NaštÁ›stí jen v Á¾ertu; zatlo mi, za harašení jsou u nás vÁ›tší pátky, neÁ¾ za zdemolování fotbalové Mekky. Asi vÁ›dÁ›la, Á¾e s ochrnurou pÁ›lkou tÁ›la má› nezachrání ani vášnivá platonika. Syn pozoroval mé zoufání a proto ten krokomÁ›r. A tak jsem si prÁ›atý digi hranolek pÁ™ivázal za šnÁ›rku tenisky a vyrazil. ChtÁ›l jsem, jako starý valašský zarputilec, odloÁ¾it vstup na svÁ›j oblá•ek na neurÁ•ito, alespoÁ™ jsem v to doufal. PromiÁ™, Šárko, i kdyÁ¾ vím, Á¾e Á¾ivot je smrtelná choroba... Ale jednou urÁ•itÁ› dáme Á™eÁ• o tom, jak ses mi stala inspirací, kdyÁ¾ jsem v jeruzalémské nemocnici Hadassah začal psát svÁ›j román Krev pod obojí z oddÁ›lení dialýzy a transplantaÁ•ního centra. A tak tedy krÁ•ím popílkovým jarem a v duchu naordinovaného optimismu se kochám pohledem na blikající poÁ•et krokÁ™ na malém digi Á•íselníku, pÁ™ipevnÁ›ném na mé noze. ZálbnÁ› si téÁ¾ prohlíÁ¾ím Á•istotou vonící stÁ›nu zábÁ™eÁ¾ských dor nejednou šok: Á•erstvÁ› do kanárkova omítnutý panelový dá™ dostal ošklivý zásah. Ne však granátem, nýbrÁ¾ rukama sprejerÁ™. Dvakrát deset metrÁ™ Á•elní stÁ›ny ,zdobí´ naprosto nevkusná Á•erno-rÁ¾ová mazanice. V duchu láteÁ™ím a lituji nájemníky. Jak dlouho asi spoÁ™ili, aby si mohli poÁ™ídit milionovou fasádu? A pak pÁ™ijde pár primitivÁ™ a se zvrhlým gustem vše poniÁ•í. Co s tím? Je nutné vynaloÁ¾it další desetitisíce, aby ta ošklivost zase zmizela. A co s tÁ›mi, kdo ji zpÁ™obili? Najít je a dát jim výprask, velký biÁ• a malý dvÁ›r, nebo jim rovnou useknout ruku? Zvýšil bych tresty za niÁ•ení veÁ™ejného majetku. Pokuta jako hrom a pÁ›knÁ› hlídaná vÁ›zeÁ™ celá. Po alespoÁ™ roÁ•ním „odpoÁ•inku" v ní by si kaÁ¾dý z tÁ›chto mladých neurvalcÁ™ uvÁ›domil, zaÁ• je toho loket. V zadní Á•ást tÁ›la. ZavÁ™el bych je mezi vyhladovÁ›lé recidivisty, aby po návratu na svobodu a pÁ™i spatÁ™ení sprejového váleÁ•ku pocítili bolestivý tlak na análním konci svých prodlouÁ¾ených zad. Jejich Á¾uÁ¾láním zmÁ›ná sexuální orientace jim dala za vyuÁ•enou, kdyÁ¾ uÁ¾ je sprejové rÁ™Á¾ové barvy tolik rajcující! A pÁ™ídal bych k nim ještÁ› „hrowdies, jimÁ¾ anonymita v davu dává kÁ™ídla. Fotbalové stadiony se u nás stávají bojišti. Jedny hoÁ™í, jiným jsou vytrhány sedaÁ•ky, demolovány ploty Á•i pochroumávána tÁ›la policistÁ™ a poÁ™adatelÁ™. Co s tím? Ministr vnitra to vidí jednoznaÁ•nÁ›; pÁ™edstavenstva fotbalových klubÁ™ jsou v podstatÁ› majitelé soukromých podnikÁ™, kteÁ™í si vydÁ›lávají sam sebe, tak aÁ™ se tedy téÁ¾ sami postarají o poÁ™ádek v hledištich. Je v tom však háÁ•ek. Zákon o policii jasně Á™ká, Á¾e policisté musí chránit majetek a Á¾ivoty daÁ™ových poplatníkÁ™. Copak Á•lovÁ•k, který jde po ulici a vidí, jak nÁ›koho mlátí, má jít klidnÁ› bez povšimnutí dál, s tím, Á¾e povinností kaÁ¾dého jedince je chránit si sám své vlastní zdraví a Á¾ivot? Á™eÁ• byla rovnÁ›Á¾ o daních. KaÁ¾dý z nás odvádí danÁ›, bÁ›Á¾ní obÁ•ané i soukromníci, aby si dobÁ™ poslanci, senátoÁ™i a vláda, ale také policisté. Ti všichni jsou pÁ™e naš zamÁ›stnanci. Co na to zmínÁ› majitelé klubÁ™, kteÁ™í odvádÁ›jí státu snad nejvyšší danÁ› ze všech. Nemají proto nárok na ochranu svého majetku víc, neÁ¾ mnozí jiní? A co na to trestní zákoník; napadení veÁ™ejného Á•initele, ublíÁ¾ení na zdraví, obecní ohroÁ¾ení Á•i škoda na cizím majetku. Trestních Á•inÁ™ jak máku. Do výše pÁ›ti tisíc korun jde pouze pÁ™estup škoda nad pÁ›t tisíc je ale uÁ¾ trestný Á•in a za škodu velkého rozsahu je to docela Á™ádná vÁ›zeÁ™ská paleta. ProÁ• však lze udrÁ¾et poÁ™ádek na stadionech jinde ve svÁ›tÁ›, jenom ne ve vlastech Á•esko-moravsko-slezských? I stadionu v Birminghamu jsem se divil - místo vysokých kovových plotÁ™ a speciálních drátÁ›ných klecí - tam nebylo nic, jenom sedadla hledištá›, konÁ•ící pár metrÁ™ od hrací plochy. A nikdo nevytrhával sedaÁ•ky, nezapaloval stadiony, nevbíhal na plochu, neházel hoÁ™ící petardy a nikoho nemlátíl a neohroÁ¾oval na Á¾ivotÁ›. Kouzla a Á•áry? StaÁ•il kamerový systém, všechny výtrÁ¾níky odhalit, pokutovat, zavÁ™it a zakázat jim pÁ™ístup na stadiony. Je jaro, chystám se znovu obout své milové boty s krokomÁ›rem a vydat se na další štreku. Syn má› láka na Baník. Slezská prý zase válí. BaniÁ•ku, my tÁ› nikdy neopustíme... Rád bych šel, jen nevím, jestli si seÁ¾enu helmu a neprÁ™stÁ™elnou ohnivzdornou vestu. Jeden nikdy neví... BÁ™etislav Olšer P.S. Šárko, promiÁ™, ale na ten oblá•ek za tebou bych fakt ještÁ› nechtÁ›l. Ale drÁ¾ mi místo u svého plechového stolu. Jo, a uÁ¾ rok nekouÁ™ím...